

Downloaded via the EU tax law app / web

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 10. novembra 2016 (*)

„Odvolanie – Štátna pomoc – Schéma pomoci v prospech prevádzkovateľa verejnoprávneho rozhlasového vysielania – Závazky služby vo verejnom záujme – Započítanie – Článok 106 ods. 2 ZFEÚ – Rozhodnutie, ktorým sa schéma pomoci vyhlasuje za zlučiteľnú s vnútorným trhom – Zmena spôsobu financovania – Daňové opatrenia – Daň uložená prevádzkovateľom plateného televízneho vysielania – Rozhodnutie, ktorým sa zmenená schéma pomoci vyhlasuje za zlučiteľnú s vnútorným trhom – Zohľadnenie spôsobu financovania – Existencia záväzného vzťahu určenia medzi daňou a schémou pomoci – Priamy vplyv príjmu z dane na výšku pomoci – Kompenzácia určitých nákladov na poskytovanie služby vo verejnom záujme – Konkurenčný vzťah medzi osobou povinnou platiť daň a príjemcom pomoci – Skreslenie vnútroštátneho práva“

Vo veci C-449/14 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie podané 23. septembra 2014,

DTS Distribuidora de Televisión Digital SA, so sídlom v Tres Cantos (Španielsko), v zastúpení: H. Brokelmann a M. Ganino, abogados,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Európska komisia, v zastúpení: C. Urraca Caviedes, B. Stromsky a G. Valero Jordana, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

Telefónica de España SA, so sídlom v Madride (Španielsko),

Telefónica Móviles España SA, so sídlom v Madride, v zastúpení: F. González Díaz, F. Salerno a V. Romero Algarra, abogados,

Španielske kráľovstvo, v zastúpení: M. A. Sampol Pucurull, splnomocnený zástupca,

Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE), so sídlom v Madride, v zastúpení: A. Martínez Sánchez a J. Rodríguez Ordóñez, abogados,

vedľajší účastníci konania v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predsedníčka prvej komory R. Silva de Lapuerta, sudcovia E. Regan (spravodajca), A. Arabadžiev, C. G. Fernlund a S. Rodin,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: L. Carrasco Marco, referentka,

so zreteňom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 16. marca 2016,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 7. júla 2016,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Týmto odvolaním DTS Distribuidora de Televisión Digital SA (ďalej len „DTS“) navrhuje zrušiť rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 11. júla 2014, DTS Distribuidora de Televisión Digital/Komisia (T-533/10, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2014:629), ktorým tento súd zamietol jej žalobu smerujúcu k zrušeniu rozhodnutia Komisie 2011/1/EÚ z 20. júla 2010 o schéme štátnej pomoci C 38/09 (ex NN 58/09), ktorú Španielsko plánuje poskytnúť španielskemu prevádzkovateľovi verejnoprávneho rozhlasového vysielania (RTVE) (Ú. v. EÚ L 1, 2011, s. 9, ďalej len „sporné rozhodnutie“).

Okolnosti predchádzajúce sporu:

2 DTS je spoločnosť, ktorá sa špecializuje na správu a prevádzkovanie platenej platformy digitálnej satelitnej televízie, nazvanej Digital +, a na vývoj tematických kanálov na španielskom trhu.

3 Corporación de Radio y Televisión Española SA (ďalej len „RTVE“) je španielsky prevádzkovateľ verejnoprávneho rozhlasového a televízneho vysielania, ktorý bol poverený poskytovaním služby vo verejnom záujme v uvedených oblastiach na základe Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal (zákon č. 17/2006 o verejnom rozhlase a televízií) z 5. júna 2006 (BOE č. 134, zo 6. júna 2006, s. 21270).

4 Zákon č. 17/2006 stanovoval režim zmiešaného financovania, v rámci ktorého bola RTVE príjmom jednak príjmov pochádzajúcich zo svojej obchodnej činnosti, najmä z predaja reklamného priestoru, a jednak platieb od Španielska vyplácaných ako kompenzácia za poskytovanie služby vo verejnom záujme.

5 Európska komisia schválila tento systém financovania svojimi rozhodnutiami K (2005) 1163 v konečnom znení z 20. apríla 2005 vo veci (E 8/05) týkajúcej sa štátnej pomoci v prospech RTVE (zhrnutie v Ú. v. EÚ C 239, 2006, s. 17), a K (2007) 641 v konečnom znení zo 7. marca 2007 vo veci o financovaní opatrení na znižovanie počtu zamestnancov v RTVE (NN 8/07) (zhrnutie v Ú. v. EÚ C 109, 2007, s. 2).

6 Uvedený systém financovania bol zmenený zákonom Ley 8/2009 de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española [zákon č. 8/2009 o financovaní RTVE] z 28. augusta 2009 (BOE č. 210, z 31. augusta 2009, s. 74003). Tento zákon nadobudol účinnosť 1. septembra 2009.

7 Zákon č. 8/2009 predovšetkým stanovoval, že od konca roku 2009 sa zastaví využívanie reklamy, telenákupu, sponzorstva a služieb, pri ktorých sa platí priamo za pozerané programy, ako zdrojov príjmu pre RTVE. Jediné komerčné príjmy, ktoré si RTVE ponechá po tomto dátume, je poskytovanie služieb tretím stranám a predaj svojej vlastnej produkcie. Tieto zdroje tvorili približne 25 miliónov eur.

8 Ďalej na účely kompenzácie strát z obchodných príjmov zákon č. 8/2009 vo svojom článku 2 ods. 1 písm. b) až d) a vo svojich článkoch 4 až 6 zaviedol alebo zmenil viaceré ďalšie opatrenia (ďalej len „sporné ďalšie opatrenia“), vrátane novej dane vo výške 1,5 % z príjmu

prevádzkovateľov plateného televízneho vysielania so sídlom v Španielsku (ale len „dať prevádzkovateľov plateného televízneho vysielania“). Príspevok z tejto dane do rozpočtu RTVE nesmel presiahnuť 20 % z celkovej ročnej pomoci a akýkoľvek prebytok daňový príjem sa mal vrátiť do všeobecného štátneho rozpočtu. Uvedený zákon stanovoval najmä novú daň z príjmu prevádzkovateľov telekomunikačných služieb so sídlom v Španielsku.

9 Okrem toho bola zachovaná aj kompenzácia za plnenie záväzkov služby vo verejnom záujme stanovená v zákone č. 17/2006. Ak by teda príjem z uvedených daňových zdrojov nebol dostatočný na pokrytie financovania celkových nákladov RTVE na plnenie týchto záväzkov, štát by bol podľa článku 2 ods. 2 zákona č. 8/2009 a článku 33 zákona č. 17/2006 povinný pokryť tento deficit, čím by sa systém zmiešaného financovania RTVE zmenil na systém takmer výlučného financovania z verejných zdrojov.

10 Napokon článok 3 ods. 2 zákona č. 8/2009 stanovoval maximálnu výšku príjmov RTVE. Celkový ročný príjem RTVE v rokoch 2010 a 2011 nesmel prekročiť 1 200 miliónov eur, čo sa rovnalo aj maximálnym výdavkom pre každý z týchto rokov. Na tri roky 2012 – 2014 bolo stanovené maximálne zvýšenie tejto sumy o 1 % a na nasledujúce roky zvýšenie na základe medziročnej zmeny indexu spotrebiteľských cien.

11 Komisii bola 22. júna 2009 podaná sťažnosť týkajúca sa návrhu zákona č. 8/2009, v nadväznosti na čo Komisia 2. decembra 2009 oznámila Španielskemu kráľovstvu svoje rozhodnutie začať konanie podľa článku 108 ods. 2 ZFEÚ, pokiaľ ide o zmenu schémy financovania RTVE (zhrnutie v Ú. v. EÚ C 8, 2010, s. 31).

12 Dňa 18. marca 2010 Komisia začala konanie o nesplnení povinnosti podľa článku 258 ZFEÚ, lebo sa domnievala, že daň z príjmu prevádzkovateľov telekomunikačných služieb so sídlom v Španielsku bola v rozpore s článkom 12 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/20/ES zo 7. marca 2002 o povolení na elektronické komunikačné sieťové systémy a služby (smernica o povolení) (Ú. v. ES L 108, 2002, s. 21; Mim. vyd. 13/029, s. 337). Dňa 30. septembra 2010 Komisia požiadala vo svojom odôvodnenom stanovisku Španielske kráľovstvo, aby zrušilo túto daň z dôvodu jej nezlučiteľnosti s danou smernicou.

13 Dňa 20. júla 2010 Komisia prijala sporné rozhodnutie, v ktorom vyhlásila, že zmena systému financovania RTVE zavedená zákonom č. 8/2009 je zlučiteľná s vnútorným trhom podľa článku 106 ods. 2 ZFEÚ. Komisia sa v tejto súvislosti predovšetkým domnievala, že sporné daňové opatrenia nie sú neoddeliteľnou súčasťou nových prvkov pomoci stanovených týmto zákonom a prípadná nezlučiteľnosť týchto daňových opatrení so smernicou 2002/20 teda neovplyvňuje preskúmanie jej zlučiteľnosti s vnútorným trhom. Okrem toho sa domnievala, že zmenený systém financovania RTVE je v súlade s článkom 106 ods. 2 ZFEÚ, lebo dodržiava zásadu proporcionality.

Napadnutý rozsudok

14 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 24. novembra 2010 podala DTS žalobu, ktorou sa domáhala zrušenia sporného rozhodnutia. DTS na podporu tohto návrhu uviedla tri žalobné dôvody založené na porušení pojmu „pomoc“ v zmysle článku 107 ZFEÚ, pokiaľ ide o oddeliteľnosť sporných daňových opatrení, alej na porušení článku 106 ods. 2 ZFEÚ, ako aj článkov 49 a 63 ZFEÚ.

15 Všeobecný súd zamietol v napadnutom rozsudku každý zo žalobných dôvodov vo veci samej, a teda žalobu v celom rozsahu.

Konanie na Súdnom dvore a návrhy účastníkov odvolacieho konania

16 DTS, ktorú v konaní podporujú spoločnosti Telefónica de España SA a Telefónica Móviles España SA (ďalej len spoločnosti „Telefónica“), navrhuje, aby Súdny dvor:

- zrušil napadnutý rozsudok,
- zrušil sporné rozhodnutie alebo subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu a
- uložil Komisii a ostatným účastníkom konania povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vznikli v konaniach pred Súdnym dvorom a Všeobecným súdom.

17 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie a zaviazal DTS na náhradu trov konania. Španielske kráľovstvo a RTVE sa odvolávajú na neprípustnosť odvolania a subsidiárne navrhujú, aby Súdny dvor zamietol odvolanie ako nedôvodné.

18 Spoločnosti Telefónica predložili vzájomné odvolanie, v ktorom navrhujú, aby Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok a zaviazal Komisiu, ako aj vedúcich účastníkov konania vystupujúcich na podporu Komisie na náhradu trov konania, ktoré vznikli v konaniach pred Súdnym dvorom a Všeobecným súdom. RTVE, Španielske kráľovstvo a Komisia navrhujú zamietnuť toto vzájomné odvolanie.

O hlavnom odvolaní

19 DTS na podporu svojho odvolania najskôr spresnila, že napáda len to, že Všeobecný súd v napadnutom rozsudku rozhodol, že Komisia správne rozhodla, ako vyplýva zo sporného rozhodnutia, že nemusí preskúmať zlučiteľnosť dane prevádzkovateľom plateného televízneho vysielania so Zmluvou o FEÚ, pričom uviedla tri odvolacie dôvody.

20 Prvý odvolací dôvod sa zakladá na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ z dôvodu nesprávneho výkladu pojmu pomoc. Druhý odvolací dôvod sa zakladá na porušení toho istého ustanovenia v rozsahu, v akom Všeobecný súd v napadnutom rozsudku nevykonal úplné preskúmanie existencie pomoci a skreslil španielske právo. Tretí odvolací dôvod sa zakladá na nesprávnom právnom posúdení pri uplatnení článku 106 ods. 2 ZFEÚ.

O prípustnosti odvolania

Argumentácia účastníkov konania

21 RTVE tvrdí, že odvolanie je ako celok neprípustné, pretože svojím rozsahom 40 strán výrazne prekračuje maximálnu dĺžku 25 strán povolenú v Praktických pokynoch pre účastníkov konania v konaniach pred Súdnym dvorom (Ú. v. EÚ L 31, 2014, s. 1, ďalej len „praktické pokyny“), pričom DTS také prekročenie rozsahu neodôvodnila.

22 RTVE a Španielske kráľovstvo sa navyše domnievajú, že v odvolaní sa presne neuvádza, ktoré body napadnutého rozsudku sa spochybujú. Odvolanie sa tak obmedzuje len na zopakovanie tvrdení uvedených v prvostupňovom konaní.

23 DTS tvrdí, že jej odvolanie je prípustné.

Posúdenie Súdnym dvorom

24 V prvom rade treba uviesť, že praktické pokyny pre účastníkov konania sú orientačné a nie sú vôbec záväzné. Ako totiž vyplýva z odôvodnení 1 až 3 týchto pokynov, boli prijaté s cieľom doplniť a objasniť pravidlá uplatniteľné v konaní pred Súdnym dvorom, a to v záujme riadneho

výkonu spravodlivosti, pričom ich cieľom nie je nahradiť príslušné ustanovenia Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a Rokovacieho poriadku Súdneho dvora [pozri v tomto zmysle uznesenie predsedu Súdneho dvora z 30. apríla 2010, Ziegler/Komisia, C-113/09 P(R), neuvverejnené, EU:C:2010:242, bod 33].

25 Zo znenia bodu 20 týchto praktických pokynov, podľa ktorého „odvolan[ie],... ktoré by s výnimkou mimoriadnych okolností nemal[o] prekro[i]ť 25 strán“, pritom jasne vyplýva, že toto odôvodnenie nestanovuje absolútne obmedzenie počtu strán, ktorým by sa podmieňovala prípustnosť takého odvolania, ale poskytuje ústníkom konania v tejto súvislosti len odporúčanie.

26 Z uvedeného vyplýva, že odvolanie nemožno zamietnuť ako neprípustné len z toho dôvodu, že prekračuje určitý počet strán.

27 Po druhé treba pripomenúť, že v súlade s článkom 256 ods. 1 druhým pododsekom ZFEÚ, článkom 58 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a článkom 168 ods. 1 písm. d) rokovacieho poriadku odvolanie musí presne označovať napadnuté časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje, ako aj právne tvrdenia, ktoré osobitne podporujú tento návrh, a to pod hrozbou neprípustnosti odvolania alebo dotknutého odvolacieho dôvodu (pozri najmä rozsudok z 10. júla 2014, Telefónica a Telefónica de España/Komisia, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, bod 29 a citovanú judikatúru).

28 Z týchto ustanovení navyše vyplýva, že odvolanie je neprípustné, pokiaľ len opakuje alebo doslovne preberá dôvody a tvrdenia už uvedené pred Všeobecným súdom, vrátane tých, ktoré vychádzali zo skutočností výslovne zamietnutých týmto súdom. Takéto odvolanie totiž v skutočnosti sleduje iba opätovné posúdenie žaloby podanej na Všeobecný súd, čo nepatrí do právomoci Súdneho dvora v rámci odvolania (pozri rozsudok z 30. mája 2013, Quinn Barlo a i./Komisia, C-70/12 P, neuvverejnený, EU:C:2013:351, bod 26 a citovanú judikatúru).

29 Naopak, pokiaľ odvolateľ napáda výklad alebo uplatnenie práva Únie Všeobecným súdom, možno v odvolacom konaní opätovne prejednať právne otázky preskúmané v prvostupňovom konaní. Ak by totiž odvolateľ nemohol založiť svoje odvolanie na dôvodoch a tvrdeniach už použitých pred Všeobecným súdom, predmetné konanie by bolo zbavené časti svojho významu (pozri rozsudok z 30. mája 2013, Quinn Barlo a i./Komisia, C-70/12 P, neuvverejnený, EU:C:2013:351, bod 27 a citovanú judikatúru).

30 V prejednávanej veci treba konštatovať, že z preskúmania odvolania vyplýva, že DTS jasne a presne uviedla body napadnutého rozsudku, ktoré svojimi odvolacími dôvodmi napáda, ako aj dôvody, pre ktoré sa toto rozhodnutie zakladá na nesprávnom právnom posúdení.

31 Okrem toho na rozdiel od tvrdení RTVE a Španielskeho kráľovstva sa odvolanie spoločnosti DTS neobmedzuje na zopakovanie tvrdení uvedených v prvostupňovom konaní. Napáda totiž najmä spôsob, akým Všeobecný súd vyložil a uplatnil právo Únie a osobitne článok 107 ods. 1 ZFEÚ, keď sa v napadnutom rozsudku domnieval, že daň prevádzkovateľov plateného televízneho vysielať, ktorú je povinná platiť, nie je neoddeliteľnou súčasťou pomoci poskytnutej RTVE, ako aj mu vytýka, že sa v tomto rozsudku dopustil viacerých väd skreslenia.

32 Toto odvolanie treba preto považovať za prípustné.

33 V dôsledku toho je potrebné posúdiť jeho dôvodnosť, a to tak, že bude v prvom rade preskúmaný druhý odvolací dôvod a potom prvý a tretí odvolací dôvod.

O druhom odvolacom dôvode založenom na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ tým, že Všeobecný súd nevykonal úplné preskúmanie existencie pomoci a skreslil španielske právo

Argumentácia účastníkov konania

34 DTS a spoločnosti Telefónica tvrdia, že Všeobecný súd nevykonal úplné preskúmanie posúdení Komisie týkajúcich sa podmienok stanovených v bodoch 106 až 111 rozsudku z 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764). Všeobecný súd totiž nepreskúmal, v akom rozsahu je výpočet pomoci ovplyvnený predpokladanou výškou príjmov, pričom sa v tejto súvislosti dopustil v bodoch 65 až 70 napadnutého rozsudku skreslenia ustanovení vnútroštátneho práva, na základe ktorých dospel k záveru, že výška platieb uskutočnených podľa tejto dane z príjmu prevádzkovateľov plateného televízneho vysielania neovplyvňuje výšku pomoci určenej RTVE, pričom úplne opomenul zohľadniť ostatné relevantné ustanovenia tejto právnej úpravy.

35 V prvom rade DTS tvrdí, že na rozdiel od rozhodnutia Všeobecného súdu v bode 69 uvedeného rozsudku článok 2 ods. 2 zákona 8/2009 neukladá štátu, aby v prípade, že príjmy, ktorými disponovala RTVE, nestačili na pokrytie týchto nákladov za poskytovanie služby vo verejnom záujme, poskytol zdroje zo všeobecného štátneho rozpočtu na pokrytie objektívne určených nákladov. Na jednej strane toto ustanovenie ukladalo štátu povinnosť doplniť „plánovaný rozpočet“ RTVE, ak je pri jeho plnení výška daňových príjmov nižšia ako rozpočtové odhady. Na druhej strane príspevky zo všeobecného štátneho rozpočtu nie sú povolené, ak výdavky presahujú rozpočtové odhady.

36 Navyše článok 2 ods. 2 zákona 8/2009 treba chápať v spojení s článkom 34 zákona 17/2006 a článkom 44 Mandato Marco a la Corporación RTVE previsto en el artículo 4 de la Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal, aprobado por los Plenos del Congreso de los Diputados y del Senado (rámcový mandát udelený RTVE, upravený v článku 4 zákona 17/2006 schváleného na plenárnej schôdzi poslaneckou snemovňou a senátom) (BOE 157, z 30. júna 2008, s. 28833).

37 Z týchto ustanovení totiž jasne vyplýva, že Všeobecný súd nevzal do úvahy tú skutočnosť, že RTVE je povinná zostaviť vlastný rozpočet zohľadňujúci nielen predpokladané náklady na poskytovanie služby vo verejnom záujme, ale aj predpokladané príjmy, vrátane príjmu na základe dotknutých daňových opatrení. V dôsledku toho za predpokladu, že by bol skutočný príjem z týchto opatrení nižší ako predpokladaná výška výberu a neumožnil by pokryť rozpočtové náklady RTVE na verejnú službu, štát by bol povinný doplniť „plánovaný rozpočet“ zo svojho všeobecného rozpočtu. „Plánovaný rozpočet“ sa však musí zostaviť na základe predpokladanej výšky príjmov pochádzajúcich najmä z dane prevádzkovateľov plateného televízneho vysielania a táto výška príjmov preto priamo ovplyvňuje výšku pomoci. Vplyv, ktorý má príjem z tejto dane na plnenie rozpočtu, by sa teda nemal zamieňať s vplyvom, ktorý má predbežná výška príjmov z uvedenej dane na požiadateľné zostavenie uvedeného rozpočtu, a teda na výšku pomoci.

38 Spoločnosť Telefónica dopodrobnejšie tvrdí, že existujú jasné informácie, ktoré popierajú možnosť údajného dodatočného príspevku zo všeobecného štátneho rozpočtu, pričom v dôvodovej správe k zákonu 8/2009 sa napríklad uvádza, že „nie je primerané, aby záruka financovania viedla k zvýšeniu príspevku štátu“. Navyše takáto možnosť predstavuje len subsidiárny predpoklad. V zmysle článku 2 ods. 2 zákona 8/2009 musia byť totiž splnené dve podmienky, aby štát financoval časť nákladov na záväzky v oblasti služby vo verejnom záujme. Po prvé príjem z dane prevádzkovateľov plateného televízneho vysielania musí byť v príslušnom roku nižší ako náklady na poskytovanie služby vo verejnom záujme a po druhé výška rezervného fondu musí byť nedostatočná na pokrytie nákladov RTVE v danom roku. Skutočnosť, že toto ustanovenie zavádza takto obmedzenú štátnu záruku, ktorá predstavuje novú pomoc, nebráni tomu, aby bola

pomoc poskytnutá RTVE stanovená na základe príjmu z dane a aby sa v prípade, ak tento príjem nie je dostatočný, štát zaviazal na pokrytie tohto rozdielu.

39 Po druhej DTS Všeobecnému súdu vytýka, že v bodoch 66 až 68 napadnutého rozsudku sa dopustil skreslenia článku 33 zákona č. 17/2006 a článku 8 zákona č. 8/2009, pokiaľ ide o úlohu štátu, pretože príjmy z dane prevádzkovateľa plateného televízneho vysielania presahujú isté náklady služby vo verejnom záujme. Na jednej strane totiž skutočnosť, že príjmy RTVE majú maximálnu výšku, nie je relevantná, pokiaľ bude v rámci tejto maximálnej výšky potrebné overovať, či výška pomoci závisí od prognóz príjmov plynúcich z tejto dane. Na druhej strane sa Všeobecný súd obmedzil len na tvrdenie, že z článku 8 ods. 3 zákona č. 8/2009 vyplýva, že prebytok zaplatený do rezervného fondu môže RTVE použiť len na základe výslovného povolenia ministerstva hospodárstva a financií, pričom opomenul úvodnú časť znenia tohto ustanovenia, podľa ktorého „fond môže byť použitý len na kompenzáciu strát z predchádzajúcich rokov a na riešenie nepredvídaných situácií spojených s poskytovaním služby vo verejnom záujme“. Výška týchto dodatočných zdrojov nevyhnutne závisí od príjmu z daní, keďže tento fond je doplnený práve z nich.

40 Spoločnosť Telefónica okrem toho tvrdia, že Všeobecný súd nesprávne podal výklad článku 33 ods. 1 zákona č. 17/2006 a článku 3 ods. 2 zákona č. 8/2009, keď konštatoval, že tieto ustanovenia rušia akýkoľvek vzťah medzi výškou pomoci a výškou daní vybraných na základe predmetných daňových opatrení. Na jednej strane možnosť presunu príjmov do všeobecného štátneho rozpočtu je subsidiárnou možnosťou. Len príjmy prekročujúce hranicu 10 % ročných nákladov RTVE sa prevedú do štátneho rozpočtu. Na druhej strane z toho nevyplýva, že výška pomoci nezávisí od výšky daňových príjmov. Skutočnosť, že v článku 33 ods. 1 zákona č. 17/2006 sa stanovuje najvyššie obmedzenie výšky pomoci, nebráni tomu, aby sa celkový výnos z vybraných daní prekonvertoval na pomoc do výšky stanovenej vnútroštátnym zákonodarcom.

41 Spoločnosť Telefónica navyše uvádzajú, že z niektorých dôkazov vyplýva, že štát nie je pripravený doplniť rozpočet RTVE. Hoci tieto dôkazy pochádzajú z obdobia po vydaní sporného rozhodnutia, potvrdzujú znenie dôvodovej správy k zákonu č. 8/2009, v ktorej sa uvádza, že „nie je primerané, aby záruka financovania viedla k zvýšeniu príspevku štátu“.

42 RTVE, Španielske kráľovstvo a Komisia tvrdia, že druhý odvolací dôvod je neprípustný a v každom prípade nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

43 Treba pripomenúť, že z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že ak Všeobecný súd zistil alebo posúdil skutkový stav, Súdny dvor má podľa článku 256 ZFEÚ jedine právomoc preskúmať právnu kvalifikáciu tohto skutkového stavu a právne následky, ktoré z neho boli vyvodené. Posúdenie skutkových okolností nepredstavuje, s výnimkou prípadu skreslenia dôkazov, ktoré boli predložené Všeobecnému súdu, právnu otázku, ktorá sama osebe podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom (pozri najmä rozsudok z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia, C-559/12 P, EU:C:2014:217, bod 78).

44 Pokiaľ teda ide o preskúmanie posúdenia Všeobecného súdu týkajúceho sa vnútroštátneho práva v rámci odvolania, Súdny dvor je príslušný len overiť, či nedošlo ku skresleniu tohto práva (pozri rozsudok z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia, C-559/12 P, EU:C:2014:217, bod 79 a citovanú judikatúru).

45 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že skreslenie musí zjavne vyplývať z dokumentov v spise, čiže bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutkového stavu a dôkazov (rozsudok z 3. apríla 2014, Francúzsko/Komisia, C-559/12 P, EU:C:2014:217, bod 80).

46 V prejednávacom prípade treba pripomenúť, že v bodoch 65 až 86 napadnutého rozsudku dospel Všeobecný súd k záveru, že vzhľadom na znenie zákona č. 8/2009 – ako Komisia podľa neho správne tvrdila – výška pomoci určenej RTVE nezávisí od výšky daňových odvodov uložených spoločnosti DTS, keďže výška pomoci sa stanovuje podľa istých nákladov na poskytovanie služby vo verejnom záujme.

47 V tejto súvislosti Všeobecný súd na jednej strane v bode 66 tohto rozsudku uviedol, že podľa článku 33 zákona č. 17/2006 za predpokladu, že príjmy, ktorými disponuje RTVE, prekročia náklady na poskytovanie služby vo verejnom záujme v oblasti vysielania, zostatok bude rozdelený podľa toho, či bude nižší než 10 % ročných rozpočtových nákladov RTVE, do rezervného fondu alebo do štátneho rozpočtu. Pokiaľ ide o prvý z týchto prípadov, Všeobecný súd v bode 67 uvedeného rozsudku spresnil, že z článku 8 zákona č. 8/2009 vyplýva, že tento fond môže byť použitý len na základe výslovného povolenia ministerstva hospodárstva a financií, a ak tento fond nebude použitý počas štyroch rokov, bude slúžiť na zníženie náhrad poskytovaných zo španielskeho všeobecného štátneho rozpočtu. Okrem toho Všeobecný súd v bode 68 toho istého rozsudku uviedol, že článok 3 ods. 2 zákona č. 8/2009 určuje maximálnu hranicu príjmov RTVE, ktorá je stanovená na 1 200 miliónov eur na roky 2010 a 2011, a že akákoľvek suma, ktorá prekročí túto hranicu, bude priamo prevedená do španielskeho všeobecného štátneho rozpočtu.

48 Na druhej strane Všeobecný súd v bodoch 69, 76 a 80 napadnutého rozsudku konštatoval, že podľa článku 2 ods. 2 zákona č. 8/2009 za predpokladu, že príjmy, ktorými disponuje RTVE, nestačia na pokrytie nákladov na poskytovanie služby vo verejnom záujme v oblasti vysielania, Španielsko je povinné pokryť rozdiel z príspevkov zo všeobecného štátneho rozpočtu.

49 V tejto veci však treba konštatovať, že DTS a spoločnosť Telefónica tým, že Všeobecnému súdu vytýkajú nesprávne právne posúdenie pri vykonaní preskúmania sporného rozhodnutia a skreslenie ustanovení vnútroštátneho práva tým, že neboli zohľadnené jeho ostatné ustanovenia, zastierajú v skutočnosti svoju výhradu týkajúcu sa výkladu vnútroštátneho práva, aký tomuto právu dal Všeobecný súd v bodoch 65 až 86 napadnutého rozsudku. Tak sa však usilujú o nahradenie tohto výkladu odlišným výkladom a tým, že sa odvolávajú na ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré neboli v prvostupňovom konaní sporné, sa snažia o nové posúdenie skutkového stavu a dôkazov. Nijako sa nesnažia preukázať, že by Všeobecný súd založil svoje rozhodnutie na zjavnom rozpore s uvedeným obsahom ustanovení vnútroštátneho práva, alebo že by vzhľadom na písomnosti spisu prisúdil tomuto právu dosah, aký zjavne nemá.

50 Za týchto podmienok treba druhý odvolací dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

O prvom odvolacom dôvode založenom na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ z dôvodu nesprávneho výkladu pojmu pomoc

O prvej časti založenej na tom, že vzťah existujúci medzi daňou prevádzkovateľa plateného televízneho vysielania a podporou poskytnutou RTVE nie je porovnateľný so vzťahom, ktorý existuje medzi všeobecnou daňou a oslobodením od nej

– Argumentácia účastníkov konania

51 DTS tvrdí, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď sa v bodoch 92 a 93 napadnutého rozsudku domnieval, že táto spoločnosť sa vo svojej žalobe

usilovala o spochybnenie judikatúry Súdneho dvora vyplývajúcej z rozsudku z 20. septembra 2001, Banks (C?390/98, EU:C:2001:456). Podľa tejto spoločnosti sa totiž táto judikatúra vzťahuje len na situáciu, keď sú určité kategórie podnikov oslobodené od všeobecnej dane. V tejto súvislosti však DTS nespochybňuje odvádzanie dane prevádzkovateľom plateného televízneho vysielania z toho dôvodu, že by RTVE bola oslobodená od tejto dane, čo by predstavovalo štátnu pomoc. DTS naopak tvrdí, že uvedená daň predstavuje sama osebe štátnu pomoc, pretože jej bola uložená asymetricky na účely priameho financovania systému pomoci v prospech RTVE, na rozdiel od toho, ako to bolo v prípade dane dotknutej vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C?526/04, ďalej len „rozsudok Laboratoires Boiron“, EU:C:2006:528).

52 RTVE a Komisia tvrdia, že pokiaľ ide o túto časť odvolacieho dôvodu, tak je neúčinný, a v každom prípade, ako tvrdia spolu so Španielskym kráľovstvom, tento odvolací dôvod je nedôvodný.

– Posúdenie Súdnym dvorom

53 Treba pripomenúť, že v bodoch 92 a 93 napadnutého rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že DTS svojimi tvrdeniami založenými na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ z dôvodu vzťahu, ktorý existuje medzi dotknutými daňovými opatreniami a konkurenčnou výhodou, ktorú požíva RTVE, spochybňuje zásadu, ktorá vyplýva z ustálenej judikatúry Súdneho dvora a ktorá je uvedená v bode 80 rozsudku z 20. septembra 2001, Banks (C?390/98, EU:C:2001:456), podľa ktorej sa osoby povinné platiť daň v zásade nemôžu dovoliavať toho, že oslobodenie iných osôb predstavuje štátnu pomoc, aby sa vyhli zaplateniu uvedenej dane.

54 Výhrada, ktorú DTS uplatňuje voči tomuto konštatovaniu v rámci prvej časti prvého odvolacieho dôvodu, nemôže viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku, pretože, ako správne uviedli RTVE a Komisia, Všeobecný súd nezamietol predmetné tvrdenia spoločnosti DTS z dôvodov uvedených v bodoch 92 a 93 napadnutého rozsudku, ale ich zamietol na základe tvrdení uvedených v bodoch 94 až 105 napadnutého rozsudku, ktoré sa týkali relevantnosti rozsudku Laboratoires Boiron na preskúmanie predmetnej pomoci, pričom dané dôvody sú predmetom druhej časti tohto odvolacieho dôvodu.

55 Preto treba prvú časť prvého odvolacieho dôvodu zamietnuť ako neúčinnú.

O druhej časti založenej na tom, že daň prevádzkovateľom plateného televízneho vysielania je asymetrickou daňou, ktorá predstavuje pomoc v zmysle rozsudku Laboratoires Boiron

– Argumentácia účastníkov konania

56 Po prvé DTS tvrdí, že daň prevádzkovateľom plateného televízneho vysielania je neoddeliteľnou súčasťou pomoci poskytnutej RTVE v rozsahu, v akom predstavuje asymetrickú daň porovnateľnú s poplatkom, o ktorý išlo v rozsudku Laboratoires Boiron. Táto daň je totiž uložená len jednej kategórii prevádzkovateľom, t. j. prevádzkovateľom plateného televízneho vysielania, ktorí sú v konkurenčnej pozícii s RTVE. Pomoc teda vyplýva jednak zo skutočnosti, že konkurent príjemcu pomoci podlieha dani, a jednak zo skutočnosti, že príjem z tejto dane je určený na financovanie dotknutej pomoci.

57 Po druhé DTS tvrdí, že rozdiely zistené Všeobecným súdom medzi daňou prevádzkovateľom plateného televízneho vysielania a poplatkom, ktorý bol predmetom preskúmania v rozsudku Laboratoires Boiron, nie sú relevantné.

58 V prvom rade skutočnosť, ktorú Všeobecný súd uviedol v bode 100 napadnutého rozsudku,

a to že hlavným cieľom dane prevádzkovateľov plateného televízneho vysielania nie je vyvážiť podmienky hospodárskej súťaže medzi RTVE a ostatnými prevádzkovateľmi, nie je rozhodujúcim prvkom. Pojem pomoc je totiž objektívnym pojmom. V každom prípade cieľ tejto dane je veľmi podobný poplatku vo veci, ktorá viedla k rozsudku Laboratoires Boiron, pretože má za úlohu prispieť k financovaniu nákladov, ktoré vznikajú RTVE v súvislosti s poskytovaním jej služby vo verejnom záujme.

59 V druhom rade je podľa spoločnosti DTS nepresný záver, ako uviedol Všeobecný súd v bode 101 napadnutého rozsudku, že vzťah medzi daňou prevádzkovateľov plateného televízneho vysielania a pomocou je užší, než vzťah vymedzený v rozsudku Laboratoires Boiron. DTS v tejto súvislosti tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne konštatoval, že prípadná nezlučiteľnosť tejto dane s právom Únie nevedie priamo k spochybneniu pomoci poskytnutej RTVE. V napadnutom rozsudku nebolo zohľadnené, že povinnosť prispievať na konkurenčný subjekt, ktorá je uložená spoločnosti DTS, zvyšuje narušenie hospodárskej súťaže vyplývajúce z poskytovania finančných prostriedkov v prospech tohto subjektu. RTVE je tak poskytnutá konkurenčná výhoda na trhoch nadobúdania audiovizuálnych programov, a to nielen z dôvodu finančných prostriedkov, ktoré získava na plnenie svojej úlohy služby vo verejnom záujme, ale aj vzhľadom na to, že tieto prostriedky nemôžu využívať subjekty, ktoré jej konkurujú. Táto posledná uvedená výhoda by pritom bola úplne odstránená, keby sa zrušila daň prevádzkovateľov plateného televízneho vysielania.

60 Napokon Všeobecný súd údajne nesprávne v bodoch 102 až 104 napadnutého rozsudku konštatoval, že na rozdiel od predmetnej situácie vo veci, ktorá viedla k rozsudku Laboratoires Boiron, nie je výška pomoci priznanej RTVE určená na základe výšky dane prevádzkovateľov plateného televízneho vysielania. V tejto veci totiž konkurenčná výhoda, ktorú má RTVE, narastá s výškou tejto dane uloženej spoločnosti DTS, pretože čím je táto daň vyššia, tým nižšie sú finančné zdroje, ktoré má daná spoločnosť k dispozícii na to, aby s RTVE súťažila. Vzťah medzi uvedenou daňou a pomocou je teda užší než vzťah vymedzený v rozsudku Laboratoires Boiron. V spornom rozhodnutí totiž Komisia dospela k rozhodnutiu, že prevod verejných prostriedkov v prospech RTVE predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

61 Po prvé spoločnosti Telefónica tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď vykladal podmienky, ktoré musia byť splnené na to, aby bol spôsob financovania pomoci neoddeliteľnou súčasťou tejto pomoci, reštriktívne, hoci pravidlá sa musia vykladať teleologicky.

62 Po druhé spoločnosti Telefónica tvrdia, že podmienky vyvozené z judikatúry Súdneho dvora s cieľom preukázať, že daňové opatrenie je neoddeliteľnou súčasťou pomoci, a to vplyv dane na financovanie dotknutej pomoci a priamy vplyv príjmu z tejto dane na výšku pomoci, nie sú odlišnými a kumulatívnymi podmienkami. Vplyv by sám osebe nasvedčoval existencii potrebnej väzby medzi výškou príjmov a pomocou. Všeobecný súd by teda uplatnil nesprávny výklad rozsudku z 13. januára 2005, Streekgewest (C-174/02, EU:C:2005:10), pretože v tomto rozsudku Súdny dvor mal preskúmať len to, či nevyhnutne existuje záväzný vzťah urzenia medzi daňou a pomocou podľa relevantnej vnútroštátnej právnej úpravy, a mal sa domnievať, že v prípade existencie takéhoto vzťahu je priamy vplyv daňového opatrenia na výšku pomoci logickým dôsledkom.

63 Po tretie spoločnosti Telefónica tvrdia, že výklad rozsudkov z 21. októbra 2003, van Calster a i. (C-261/01 a C-262/01, EU:C:2003:571, bod 49), a z 27. novembra 2003, Enirisorse (C-34/01 až C-38/01, EU:C:2003:640, bod 44), vykonaný Všeobecným súdom je nesprávny. Skutočnosť, že sa Súdny dvor nevyjadruje k požiadavke priameho vplyvu daňového opatrenia na výšku pomoci, neznamena, že by sa Súdny dvor domnieval, že ide o dodatočnú podmienku na určenie

toho, či je spôsob financovania pomoci jej súčasťou, ale možno ju vysvetliť tým, že tieto rozsudky sa týkali prvých vecí, v ktorých Súdny dvor rozhodoval o otázke oddeliteľnosti.

64 RTVE, Španielske kráľovstvo a Komisia tvrdia, že druhá časť prvého odvolacieho dôvodu nie je dôvodná.

– Posúdenie Súdnym dvorom

65 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora dane nepatria do pôsobnosti ustanovení Zmluvy týkajúcich sa štátnej pomoci okrem prípadu, keď sú takým spôsobom financovania opatrenia pomoci, že tvoria neoddeliteľnú súčasť tohto opatrenia (rozsudky z 13. januára 2005, Streekgewest, C-174/02, EU:C:2005:10, bod 25; z 13. januára 2005, Pape, C-175/02, EU:C:2005:11, bod 14, a z 27. októbra 2005, Distribution Casino France a i., C-266/04 až C-270/04, C-276/04 a C-321/04 až C-325/04, EU:C:2005:657, bod 34).

66 Pomoc vo vlastnom zmysle slova totiž nemusí na jednej strane ovplyvňovať podstatným spôsobom obchod medzi členskými štátmi, a môže byť teda považovaná za prípustnú, no vzhľadom na jej rušivý účinok, ktorý môže byť zosilnený spôsobom jej financovania, môže byť ako celok nezlučiteľná s vnútorným trhom. Na druhej strane, ak poplatok osobitne určený na financovanie pomoci je v rozpore s ďalšími ustanoveniami Zmluvy, Komisia nemôže vyhlásiť schému pomoci, ktorej súčasťou je tento poplatok, za zlučiteľnú s vnútorným trhom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. októbra 2003, van Calster a i., C-261/01 a C-262/01, EU:C:2003:571, body 47 a 48, ako aj citovanú judikatúru).

67 Spôsob financovania pomoci teda môže spôsobiť nezlučiteľnosť celej schémy pomoci, ktorú má financovať, s vnútorným trhom. Preto sa skúmanie pomoci nedá oddeliť od účinkov spôsobu jeho financovania (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. apríla 2005, AEM a AEM Torino, C-128/03 a C-129/03, EU:C:2005:224, bod 45).

68 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora, aby bolo možné daň považovať za neoddeliteľnú súčasť opatrenia pomoci, musí medzi daňou a pomocou podľa vnútroštátnej úpravy nevyhnutne existovať záväzný vzťah určenia v tom zmysle, že výnos dane je povinne určený na financovanie pomoci a priamo ovplyvňuje výšku pomoci a v dôsledku toho ovplyvňuje posúdenie zlučiteľnosti tejto pomoci s vnútorným trhom (pozri najmä rozsudky z 15. júna 2006, Air Liquide Industries Belgium, C-393/04 a C-41/05, EU:C:2006:403, bod 46 a citovanú judikatúru, ako aj z 22. decembra 2008, Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, bod 99).

69 V prejednávacom prípade Všeobecný súd v bodoch 65 až 86 napadnutého rozsudku, ktoré boli neúspešne napadnuté v rámci druhého odvolacieho dôvodu, konštatoval, že z použiteľných ustanovení vnútroštátneho práva vyplýva, že výška pomoci určená RTVE nezávisí od výšky príjmov z dotknutých daňových opatrení, pretože sa táto výška určí podľa určitých nákladov na poskytovanie služby vo verejnom záujme, ktorá je zverená RTVE.

70 Konkrétne ako vyplýva z bodov 47 a 48 tohto rozsudku, Všeobecný súd v tejto súvislosti uviedol, že ak príjmy z daní, ktorými disponuje RTVE, prekročia náklady na poskytovanie služby vo verejnom záujme, ktorú tento subjekt zabezpečuje, zostatok sa rozdelí v závislosti od jeho výšky do rezervného fondu, alebo do štátneho rozpočtu, pričom sa na tieto príjmy vzťahuje okrem iného maximálna hranica v tom zmysle, že všetky príjmy nad túto hranicu sa tiež vrátia do všeobecného štátneho rozpočtu. Všeobecný súd alej konštatoval, že ak tieto príjmy nepostačujú na pokrytie nákladov, Španielsko je povinné pokryť rozdiel.

71 Za týchto podmienok, hoci je nesporné, že financovanie pomoci poskytovanej RTVE je zabezpečené predmetnými daňovými opatreniami, Všeobecný súd mohol v bode 104

napadnutého rozsudku, na rozdiel od tvrdení spoločnosti DTS a spoločností Telefónica, pričom sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, konštatovať, že tieto daňové opatrenia nie sú neoddeliteľnou súčasťou uvedenej pomoci.

72 Keďže príjem z predmetných daňových opatrení nemá žiadny priamy vplyv na výšku pomoci poskytovanej RTVE, jej pridelenie ani výška nezávisia od tohto príjmu a tento príjem nie je nevyhnutne určený na financovanie tejto pomoci, keďže časť tohto príjmu môže byť pridelená na iné účely, nemožno dospieť k záveru, že medzi týmito daňovými opatreniami a predmetnou pomocou existuje záväzný vzťah určia.

73 V tejto súvislosti nie je relevantná skutočnosť, že sporné daňové opatrenia boli zavedené na účely kompenzácie zrušenia obchodných príjmov, ktoré mala predtým RTVE k dispozícii, najmä príjmov z reklamy (pozri analogicky rozsudok z 13. januára 2005, Streekgewest, C-174/02, EU:C:2005:10, bod 27).

74 Argumentácia spoločnosti DTS založená na rozsudku Laboratoires Boiron nemôže spochybniť tieto závery.

75 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v tomto rozsudku Súdny dvor v podstate rozhodol, že v prípade asymetrického zdanenia, t. j. ak je dani podrobená iba jedna z dvoch kategórií subjektov, ktoré sú v súťažnom postavení, subjekty, ktoré sú povinné platiť túto daň, sa môžu dovoliavať jej protiprávnosti. V takomto prípade pomoc totiž vyplýva zo skutočnosti, že iná kategória podnikateľských subjektov, s ktorou je v priamom konkurenčnom vzťahu kategória podliehajúca poplatku, tomuto poplatku nepodlieha. Opatrenie pomoci preto spočíva v samotnej dani, pretože táto daň a pomoc predstavujú dva neoddeliteľné prvky jedného a toho istého daňového opatrenia. Táto situácia nie je teda porovnateľná so situáciou akéhokoľvek oslobodenia všeobecnej pôsobnosti, od ktorého je táto daň oddelená (pozri v tomto zmysle rozsudok Laboratoires Boiron, body 30 až 48).

76 Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 98 až 103 napadnutého rozsudku rozhodol, že daň prevádzkovateľov plateného televízneho vysielania, ktorú je DTS povinná platiť, nie je porovnateľná s predmetnou asymetrickou daňou vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Laboratoires Boiron.

77 V prejednávanej veci, ako uviedol Všeobecný súd v bode 101 napadnutého rozsudku, dotknuté daňové opatrenia a pomoc poskytovaná RTVE totiž nepredstavujú dva neoddeliteľné prvky jedného a toho istého daňového opatrenia, pretože na rozdiel od situácie, o ktorú išlo vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok Laboratoires Boiron, priamym dôsledkom prípadnej nepoužiteľnosti dotknutých daňových opatrení z dôvodu ich prípadnej nezlučiteľnosti s právom Únie nie je spochybnenie pomoci, pretože, ako vyplýva z bodov 48 a 70 tohto rozsudku, španielsky štát je povinný pokrývať RTVE rozdiel medzi finančnými prostriedkami, ktorými disponuje, a jej celkovými nákladmi na plnenie jej záväzkov v oblasti služby vo verejnom záujme.

78 Okrem toho, ako navyše správne uviedol Všeobecný súd v bode 102 napadnutého rozsudku, vo veci, ktorá viedla k rozsudku Laboratoires Boiron, výška pomoci závisela výlučne od výšky dane, pretože prospech, ktorý mali príjemcovia z toho, že ich konkurenti sú podrobení spornej dani, závisel bezprostredne od jej výšky. Naopak v prejednávanej veci určujú výšku pomoci, ako vyplýva z bodov 69 až 71 tohto rozsudku, isté náklady na plnenie záväzkov v oblasti služby vo verejnom záujme.

79 Istežka, ako správne tvrdí DTS, aj v tejto veci je daň prevádzkovateľov plateného televízneho vysielania určená na financovanie schémy pomoci v prospech RTVE, s ohľadom na ktorú dospela Komisia k rozhodnutiu, že predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1

ZFEÚ. Povinnosť platiť túto daň predstavuje preto pre DTS dodatočné konkurenčné nevýhody na trhoch, na ktorých sú až s RTVE, pretože samotná RTVE túto daň neplatí.

80 Ako však správne uviedol Všeobecný súd v bodoch 84 a 102 napadnutého rozsudku, táto samotná okolnosť nestačí na preukázanie, že takáto daň je neoddeliteľnou súčasťou pomoci.

81 Na jednej strane totiž, ako už Súdny dvor rozhodol, otázka, či daň je neoddeliteľnou súčasťou pomoci financovanej z tejto dane nezávisí od existencie konkurenčného vzťahu medzi osobou s daňovou povinnosťou a príjemcom pomoci financovanej z uvedenej dane, ale len od existencie záväzného vzťahu určenia medzi uvedenou daňou a dotknutou pomocou podľa relevantnej vnútroštátnej úpravy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. decembra 2008, Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, body 93 až 99).

82 Z judikatúry Súdneho dvora však vyplýva, že neexistuje žiadny záväzný vzťah medzi daňou a oslobodením jednej kategórie podnikov od uvedenej dane, a to aj keby podniky patriace do tejto kategórie pôsobili v konkurenčnom vzťahu s podnikmi, ktoré sú povinné platiť dotknutú daň. Uplatňovanie oslobodenia od dane a jeho rozsah totiž nezávisia od výnosu uvedenej dane. Osoby povinné platiť daň sa teda nemôžu dovoliavať toho, že oslobodenie iných podnikov predstavuje štátnu pomoc, aby sa tak vyhli plateniu uvedenej dane alebo dosiahli jej vrátenie (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok z 27. októbra 2005, Distribution Casino France a i., C-266/04 až C-70/04, C-276/04 a C-321/04 až C-325/04, EU:C:2005:657, body 41 a 42).

83 Na druhej strane, ako už bolo uvedené v bode 65 tohto rozsudku, na dane sa v zásade nevzťahujú pravidlá týkajúce sa štátnej pomoci. Ako pritom uviedol generálny advokát v bode 96 svojich návrhov, ak by bolo vyhovené tvrdeniu spoločnosti DTS, znamenalo by to, že akákoľvek daň vyberaná odvetvovo a dotýkajúca sa hospodárskych subjektov, ktoré sú až s príjemcom pomoci, ktorý je prostredníctvom tohto poplatku financovaný, by sa musela preskúmať z hľadiska článkov 107 a 108 ZFEÚ.

84 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že daň prevádzkovateľov plateného televízneho vysielania nie je súčasťou schémy pomoci v prospech RTVE.

85 V dôsledku toho treba druhú časť prvého odvolacieho dôvodu zamietnuť ako nedôvodnú.

O treťom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení pri uplatňovaní článku 106 ods. 2 ZFEÚ

Argumentácia účastníkov konania

86 DTS tvrdí, že Všeobecný súd v napadnutom rozsudku skreslil základ druhého žalobného dôvodu predloženého v prvom stupni, ktorý vychádza z porušenia článku 106 ods. 2 ZFEÚ. Na rozdiel od toho, čo Všeobecný súd konštatoval v bodoch 151 a 152 daného rozsudku, táto spoločnosť pred Všeobecným súdom neuviedla nijaké tvrdenie týkajúce sa účinkov pomoci v pravom zmysle slova poskytovanej RTVE, ale iba tvrdila, že spôsob financovania tejto pomoci zvyšuje mieru narušenia hospodárskej súťaže vyplývajúcej z uvedenej pomoci a že pomoc spoločne s uvedeným spôsobom financovania sú ako celok nezlučiteľné so spoločným záujmom. Všeobecný súd podal v tomto zmysle nesprávny výklad viacerých jej tvrdení.

87 Podľa spoločnosti DTS viedlo toto skreslenie k tomu, že Všeobecný súd rozhodol *ultra petita*, čím zmenil predmet sporu. Keďže sama na pojednávaní pred Všeobecným súdom spresnila, že druhý žalobný dôvod platil len za predpokladu, keby bolo prvého žalobnému dôvodu vyhovené, tým, že Všeobecný súd zamietol tento žalobný dôvod, nemohol preskúmať ani tento

druhý žalobný dôvod. V každom prípade, aj keby Všeobecný súd mohol o tomto žalobnom dôvode rozhodnúť, mohol by ho zamietnuť iba z dôvodu uvedeného v bode 151 napadnutého rozsudku, podľa ktorého Komisia nemala povinnosť zohľadniť účinky dane prevádzkovateľom plateného televízneho vysielania, pretože toto daňové opatrenie nebolo neoddeliteľnou súčasťou pomoci. Všeobecný súd však zmenil predmet sporu tým, že v bode 152 uvedeného rozsudku podal opätovný výklad druhého žalobného dôvodu tak, ako keby sa týkal účinkov pomoci v pravom zmysle slova.

88 Podľa spoločnosti DTS Všeobecný súd pritom prekročil rámec svojej právomoci, pokiaľ ide o súdne preskúmanie posúdení, ktoré Komisia uviedla v súvislosti s dodržaním zásady proporcionality stanovenej v článku 106 ods. 2 ZFEÚ. V rámci tohto preskúmania totiž Všeobecný súd môže údajne iba overiť, či sa Komisia nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia bez toho, aby mohol posúdenie Komisie nahradiť svojím vlastným posúdením, či *a fortiori* preskúmať otázky, ktoré Komisia nepreskúmala. Keďže Všeobecný súd potvrdil rozhodnutie Komisie, podľa ktorého daň prevádzkovateľom plateného televízneho vysielania nie je neoddeliteľnou súčasťou pomoci, mohol dospieť len k záveru, že daná inštitúcia bola oprávnená schváliť predmetnú pomoc. Podľa spoločnosti DTS Všeobecný súd však nemohol rozhodovať o takých otázkach, ako je riziko, že RTVE využije protisúťažné konanie, najmä navyšovanie cien, pretože Komisia takéto otázky nepreskúmala.

89 RTVE tvrdí, že tretí odvolací dôvod je neprípustný. Podobne ako RTVE, aj Španielske kráľovstvo a Komisia tiež tvrdia, že tento odvolací dôvod je neúčinný alebo prinajmenšom nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

90 Treba uviesť, že tretí odvolací dôvod sa celý zakladá na predpoklade, že Všeobecný súd nesprávne vyložil rozsah druhého žalobného dôvodu, ktorý bol uplatnený v prvom stupni a ktorý bol založený na porušení článku 106 ods. 2 ZFEÚ.

91 Je však potrebné konštatovať, že DTS svojím odvolaním nespochybňuje žiadne z posúdení, ktoré Všeobecný súd uviedol v bodoch 113 až 167 napadnutého rozsudku a ktorými zamietol tento druhý žalobný dôvod.

92 DTS najmä netvrdí, že v tejto časti napadnutého rozsudku došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu, čím hneď na úvod zdôrazňuje, že jej odvolanie sa netýka preskúmania zlučiteľnosti pomoci priznanej RTVE s článkom 106 ods. 2 ZFEÚ.

93 Z uvedeného vyplýva, že aj keby bol tretí odvolací dôvod dôvodný, nemohol by viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku.

94 Za týchto podmienok treba tento odvolací dôvod zamietnuť ako neúčinný.

O odvolacích dôvodoch, predložených spoločnosťami Telefónica, založených na porušení článku 40 Štatútu Súdného dvora Európskej únie a článku 106 ods. 2 ZFEÚ

95 Spoločnosti Telefónica vo svojom vyjadrení k odvolaniu predložili odvolací dôvod založený na porušení článku 40 Štatútu Súdného dvora Európskej únie, v rámci ktorého tvrdili, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právného posúdenia, keď zamietol ako neprípustnú ich argumentáciu týkajúcu sa porušenia článku 108 ZFEÚ.

96 Spoločnosti Telefónica v tom istom odvolaní tiež predložili odvolací dôvod založený na porušení článku 106 ods. 2 ZFEÚ, v ktorom tvrdia, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho

právneho posúdenia, keď uplatnil príliš reštriktívne preskúmanie týkajúce sa otázky, či dotknutá schéma pomoci dodržiava zásadu proporcionality, pričom sa v tomto ohľade odvolávali na mieru voľnej úvahy, ktorou disponuje Komisia.

97 Je nesporné, že tieto odvolacie dôvody smerujú k zrušeniu napadnutého rozsudku z dôvodov, ktoré DTS v rámci svojho odvolania neuviedla.

98 DTS sa totiž na jednej strane na podporu uvedeného odvolania nijako neodvolávala na porušenie článku 40 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie. Na druhej strane, hoci sa tretí odvolací dôvod formálne zakladá na porušení článku 106 ods. 2 ZFEÚ, samotná DTS vo svojom odvolaní spresnila, ako vyplýva z bodu 92 tohto rozsudku, že nespochybňuje preskúmanie zlučiteľnosti pomoci poskytovanej RTVE s ohľadom na toto ustanovenie, pričom v rámci tohto odvolacieho dôvodu iba Všeobecnému súdu vytyka, že skreslil niektoré z jej tvrdení.

99 Podľa článku 174 rokovacieho poriadku vo vyjadrení k odvolaniu možno navrhnúť, aby sa odvolaniu vyhovel alebo aby sa čiastočne alebo úplne zamietlo.

100 Okrem toho v súlade s článkom 172 tohto rokovacieho poriadku môžu účastníci konania v predmetnej veci pred Všeobecným súdom predložiť samostatným podaním, oddeleným od vyjadrení k odvolaniu, vzájomné vyjadrenie, ktoré musí podľa článku 178 ods. 1 a článku 178 ods. 3 druhej vety uvedeného rokovacieho poriadku smerovať k úplnému alebo čiastočnému zrušeniu napadnutého rozhodnutia, pričom odvolacie dôvody a právne tvrdenia sa musia odlišovať od dôvodov a tvrdení uvedených vo vyjadrení k odvolaniu.

101 Z týchto ustanovení vykladaných spoločne vyplýva, že vyjadrenie k odvolaniu nemôže smerovať k zrušeniu napadnutého rozsudku z dôvodov, ktoré sa odlišujú od dôvodov uplatnených v odvolaní, pretože také odvolacie dôvody možno predložiť len v rámci vzájomného odvolania.

102 V dôsledku toho treba zamietnuť odvolacie dôvody predložené spoločnosťami Telefónica, ktoré sa zakladajú na porušení článku 40 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a článku 106 ods. 2 ZFEÚ, ako neprípustné.

O vzájomnom odvolaní

103 Spoločnosť Telefónica na podporu svojho vzájomného odvolania uvádzajú jediný odvolací dôvod založený na porušení článku 40 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie v rozsahu, v akom Všeobecný súd zamietol ich argumentáciu týkajúcu sa porušenia článku 108 ZFEÚ ako neprípustnú.

Argumentácia účastníkov konania

104 Spoločnosť Telefónica tvrdia, že Všeobecný súd nemohol zamietnuť ako neprípustné ich žalobné dôvody, ktoré predložili v prvostupňovom konaní a ktoré sa zakladali na porušení článku 108 ZFEÚ z dôvodu, že sa neviažu na predmet sporu, keďže boli po prvýkrát uplatnené v ich vyjadrení vedľajšieho účastníka konania.

105 Predovšetkým Všeobecný súd sa v bode 216 napadnutého rozsudku nemohol opierať o rozsudok z 19. novembra 1998, Spojené kráľovstvo/Rada (C-150/94, EU:C:1998:547), keďže spoločnosť Telefónica na tento rozsudok nepoukázali.

106 Okrem toho Všeobecný súd v bode 217 napadnutého rozsudku nevysvetlil, v akom rozsahu rozsudok z 8. júla 2010, Komisia/Taliano (C-334/08, EU:C:2010:414), odôvodňuje skutočnosť, že keď vedľajší účastník konania v rámci žaloby o nesplnenie povinnosti chce uplatniť žalobné dôvody neuvedené hlavným účastníkom konania, disponuje väčšou slobodou než vedľajší

účastník konania v rámci žaloby o neplatnosť. Ak sa vedúcej účastník konania musí obmedziť len na žalobné dôvody predložené hlavným účastníkom konania, článok 132 ods. 2 rokovacieho poriadku, ktorý mu ukladá povinnosť uviesť jeho dôvody, by bol zbavený svojho významu.

107 RTVE tvrdí, že vzájomné odvolanie je neprípustné. Na jednej strane sa podľa RTVE v tomto odvolaní uplatňuje v rozpore s článkom 178 ods. 3 druhou vetou rokovacieho poriadku jediný odvolací dôvod, ktorý je totožný s jedným z právnych dôvodov, ktoré uviedli spoločnosti Telefónica vo svojom vyjadrení k hlavnému odvolaniu. V druhom rade toto vzájomné odvolanie presne neidentifikuje v rozpore s prvou vetou toho istého ustanovenia napádané či napadnutého rozsudku. V každom prípade považujú vzájomné odvolanie za nedôvodné. Španielske kráľovstvo a Komisia tiež tvrdia, že argumenty spoločnosti Telefónica treba zamietnuť.

Posúdenie Súdny dvorom

O prípustnosti vzájomného odvolania

108 Pokiaľ ide o prípustnosť vzájomného odvolania, treba pripomenúť, že v článku 178 ods. 3 druhej vete rokovacieho poriadku sa stanovuje, ako už bolo uvedené v bode 100 tohto rozsudku, že právne dôvody a argumenty uvedené na podporu vzájomného odvolania sa musia odlišovať od dôvodov a tvrdení uvedených vo vyjadrení k hlavnému odvolaniu.

109 V prejednávanom prípade je síce zrejmé, že jediný odvolací dôvod, ktorý spoločnosti Telefónica uplatňujú na podporu svojho vzájomného odvolania a ktorý sa zakladá na porušení článku 40 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, zodpovedá v každom ohľade jednému z odvolacích dôvodov predložených v ich vyjadrení k hlavnému odvolaniu podanému spoločnosťou DTS.

110 Ak však nemá byť spochybnená skutočnosť, že podľa rokovacieho poriadku sa rozlišuje medzi hlavným odvolaním a vzájomným odvolaním, nemožno požiadavku, ktorá je stanovená v článku 178 ods. 3 druhej vete tohto rokovacieho poriadku, vykladať tak, že sa zakladá na predpoklade, že dôvody a tvrdenia uvedené vo vyjadreniach k hlavnému odvolaniu sú samy osebe podobné dôvodom uvedeným v hlavnom odvolaní.

111 V prejednávanom prípade, ako vyplýva z bodov 95 až 102 tohto rozsudku, odvolací dôvod, predložený spoločnosťami Telefónica v ich vyjadrení k hlavnému odvolaniu podanému spoločnosťou DTS, založený na porušení článku 40 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, je neprípustný, pretože sa odlišuje od dôvodov uvádzaných v odvolaní.

112 Pokiaľ ide o dodržanie požiadavky stanovenej v článku 178 ods. 3 prvej vete rokovacieho poriadku, stačí konštatovať, že vzájomné odvolanie sa výslovne týka bodov 207 až 218 napadnutého rozsudku, čím s potrebnou presnosťou vymedzuje spochybnované odôvodnenia tohto rozsudku.

113 Za týchto podmienok treba dospieť k záveru, že vzájomné odvolanie je prípustné v časti, v ktorej sa týka bodov 207 až 218 napadnutého rozsudku.

O veci samej

114 Pokiaľ ide o dôvodnosť vzájomného odvolania, treba pripomenúť, že subjekt, ktorému Súdny dvor podľa článku 40 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie povolil vstup do konania v pozícii vedúcej účastníka konania, nemôže meniť predmet sporu, ako je opísaný v návrhoch a dôvodoch hlavných účastníkov konania. Z toho vyplýva, že prípustné sú len tie tvrdenia vedúcej účastníka konania, ktoré patria do rámca vymedzeného týmito návrhmi a dôvodmi

(rozsudok zo 7. októbra 2014, Nemecko/Rada, C-399/12, EU:C:2014:2258, bod 27).

115 V prejednávacom prípade spoločnosti Telefónica svojím jediným odvolacím dôvodom vzájomného odvolania vytýkajú Všeobecnému súdu, že v bodoch 207 až 218 napadnutého rozsudku odmietol ako neprípustné žalobné dôvody smerujúce k zrušeniu, ktoré boli uvedené v ich vyjadrení vedľajšieho účastníka konania pred daným súdom, v ktorých vytýkali Komisii porušenie článku 108 ZFEÚ.

116 Je pritom nesporné, že DTS neuplatnila porušenie tohto ustanovenia na podporu svojej žaloby v prvom stupni, pretože tri žalobné dôvody, ktoré spoločnosť predložila a ktorými sa domáhala zrušenia sporného rozhodnutia, vychádzali z porušenia článku 107 ZFEÚ, článkov 49 a 64 ZFEÚ a článku 106 ods. 2 ZFEÚ.

117 Z tohto vyplýva, že ako Všeobecný súd rozhodol v bode 212 napadnutého rozsudku, žalobné dôvody, ktoré spoločnosti Telefónica uviedli v rámci svojho vyjadrenia vedľajšieho účastníka konania pred Všeobecným súdom, sa teda nijako neviazali na predmet sporu, ako ho vymedzila DTS, čím menili rámec sporu v rozpore s článkom 40 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.

118 V tejto súvislosti Všeobecný súd správne v bode 217 napadnutého rozsudku konštatoval, že riešenie prijaté v rozsudku z 8. júla 2010, Komisia/Taliansko (C-334/08, EU:C:2010:414), v rámci konania o žalobe o nesplnení povinnosti podľa článku 260 ZFEÚ nemožno uplatniť v konaní o žalobe o neplatnosť podľa článku 263 ZFEÚ.

119 Konanie o nesplnení povinnosti totiž spočíva na objektívnom zistení, že členský štát nedodrжал povinnosti, ktoré mu vyplývajú z práva Únie (pozri najmä rozsudok zo 6. októbra 2009, Komisia/Španielsko, C-562/07, EU:C:2009:614, bod 18).

120 Z toho vyplýva, že ako Všeobecný súd v bode 217 napadnutého rozsudku správne konštatoval, v rámci takéhoto konania musí Súdny dvor vykonať potrebné zistenia, aby mohol rozhodnúť o nesplnení povinnosti, takže dôvod obhajoby, ktorý uplatňuje vedľajší účastník konania a ktorý sa týka skutkovej alebo právnej okolnosti, ktorú Komisia musí nevyhnutne preskúmať v rámci svojej analýzy, nemôže zmeniť predmet sporu, aj keby nebol uplatnený dotknutým členským štátom. Naopak konanie o žalobe o neplatnosť má vymedzený rámec najmä žalobnými dôvodmi uvedenými žalobkyňou.

121 Navyše hoci podľa článku 132 ods. 2 písm. b) rokovacieho poriadku vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania musí obsahovať dôvody a tvrdenia vedľajšieho účastníka konania, neznamená to, že vedľajší účastník konania môže uplatňovať nové dôvody, ktoré sú odlišné od dôvodov uplatnených žalobkyňou. Ako uviedol generálny advokát v bode 219 svojich návrhov, toto ustanovenie spadá do rámca obmedzení stanovených postupom vedľajšieho účastníctva a toto ustanovenie treba vykladať s prihliadnutím na článok 129 uvedeného rokovacieho poriadku, podľa ktorého predmetom vedľajšieho účastníctva môže byť iba úplná alebo čiastočná podpora návrhov jedného z účastníkov konania, pričom táto podpora má vo vzťahu k hlavnému konaniu vedľajšiu povahu a vedľajší účastník konania musí prijať spor v stave, v akom sa nachádza v čase jeho vstupu do konania.

122 Pokiaľ ide o výhradu, že spoločnosti Telefónica vytýkajú Všeobecnému súdu, že v bode 216 napadnutého rozsudku odkázal na rozsudok z 19. novembra 1998, Spojené kráľovstvo/Rada (C-150/94, EU:C:1998:547), stačí konštatovať, že je úplne neúčinný, pretože nemôže viesť k preukázaniu, že v napadnutom rozsudku došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu, keďže dané spoločnosti vôbec netvrdia, že Všeobecný súd vychádzal pri svojom posúdení v danej súvislosti z nesprávneho právneho posúdenia.

123 V dôsledku toho treba zamietnuť jediný odvolací dôvod vzájomného odvolania ako nedôvodný.

O trovách

124 Podľa článku 184 ods. 2 rokovacieho poriadku, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne o trovách konania. Článok 138 ods. 1 toho istého nariadenia, uplatniteľný na odvolacie konanie *mutatis mutandis* podľa jeho článku 184 ods. 1, stanovuje, že Súdny dvor uloží účastníkovi konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinnosť nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

125 Keďže DTS nemala v odvolacom konaní úspech a Komisia navrhla uložiť jej nahradiť trovy konania, je opodstatnené rozhodnúť, že DTS znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania vynaložené Komisiou v súvislosti s hlavným odvolaním.

126 Pokiaľ ide o vzájomné odvolanie, keďže spoločnosti Telefónica nemali vo veci úspech a Komisia navrhla zaviazať ich na náhradu trov konania, je tiež opodstatnené zaviazať ich znášať svoje vlastné trovy konania a rozhodnúť, že sú povinné nahradiť trovy konania vynaložené Komisiou v súvislosti so vzájomným odvolaním.

127 Podľa článku 184 ods. 4 tohto rokovacieho poriadku spoločnosti Telefónica znášajú svoje vlastné trovy konania vynaložené v súvislosti s hlavným odvolaním, zatiaľ čo RTVE znáša svoje vlastné trovy konania vynaložené v súvislosti s hlavným odvolaním a so vzájomným odvolaním.

128 Podľa článku 140 ods. 1 uvedeného rokovacieho poriadku *mutatis mutandis* uplatniteľného na základe jeho článku 184 ods. 1 na konanie o odvolaní členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania. V súlade s týmito ustanoveniami Španielske kráľovstvo znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Odvolanie sa zamietá.**
- 2. DTS Distribuidora de Televisión Digital SA znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania vynaložené Komisiou v súvislosti s hlavným odvolaním.**
- 3. Telefónica de España SA a Telefónica Móviles España SA znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinné nahradiť trovy konania vynaložené Európskou komisiou v súvislosti so vzájomným odvolaním.**
- 4. Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE) a Španielske kráľovstvo znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy

* Jazyk konania: španielčina.